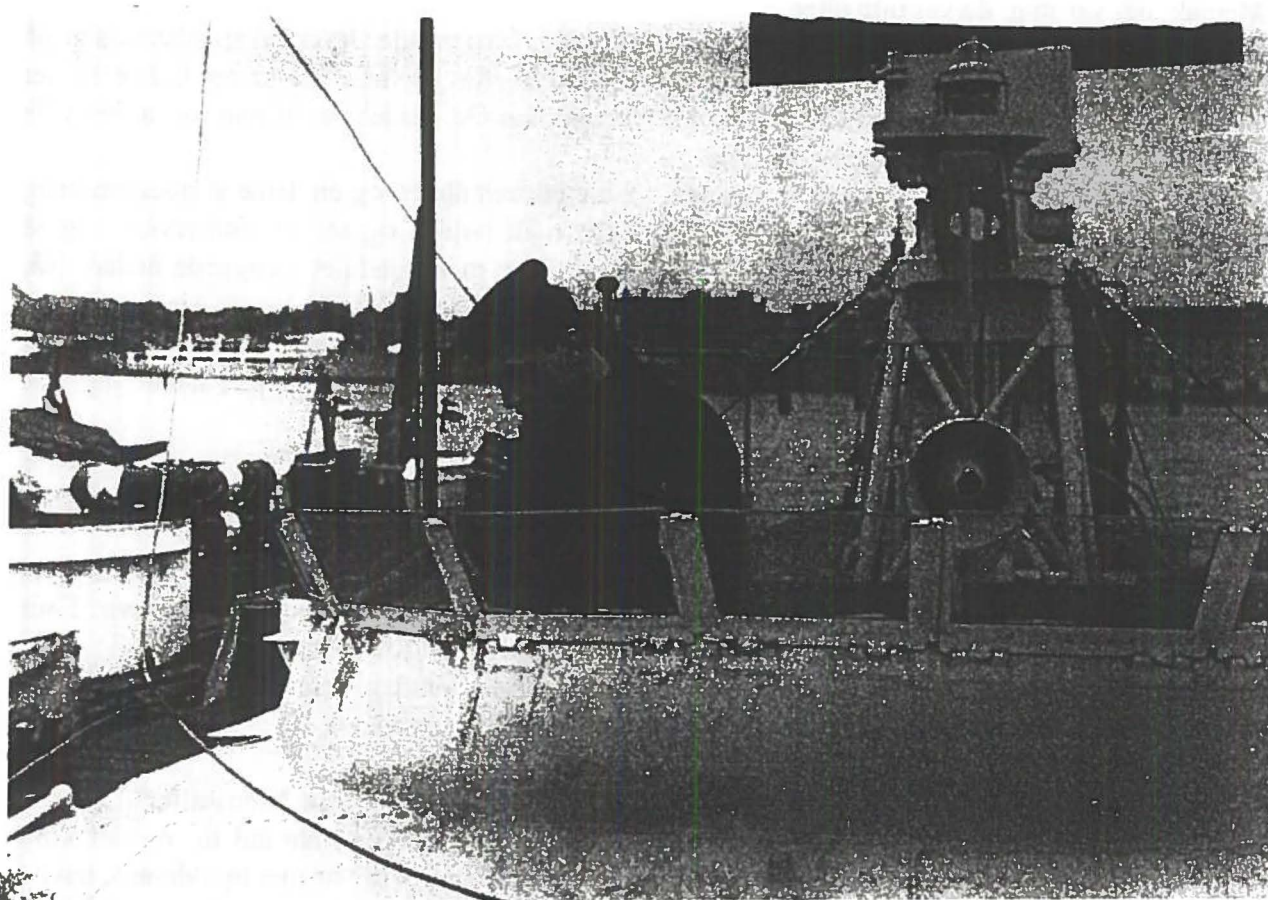

Flemming Barsdorf

MIT LIV SOM MTB'BISSE 1956-59

KAPITEL 1

Mit liv som MTB -bisse.

Det hele startede en dag i 1953. Jeg kommer glad og ædru hjem fra arbejde, og min far siger:

- Nu kalder fædrelandet. Der er kommet brev - du skal på session!
- Øv, kan vi ikke sende lillesøster Jane, for jeg skal i Prater i aften!

Men ak, det var mig, de var ude efter.

Så oprandt dagen. Jeg skulle møde på sessionskontoret i Nyrupsgade. Jeg kom standsmæssigt på min nye NSU motorcykel, som jeg havde købt et halvt år, før jeg blev 18 år og kunne få det eftertragtede kort. Jeg mener, det foregik kl. 10.00 formiddag. Og jeg havde sat mig for, at jeg ville til marinen, om den så skulle køre på nødløgne.

Der sad nogle andre blege, forskræmte knægte. Så blev døren åbnet, og en dame af ubestemmelig alder råbte mit navn op. Så skulle jeg først vejes, have målt højden og set på øjenfarven - og så undersøges for, om jeg havde brok - alt imens jeg stod nøgen med pendulet hængende nedad. Nå, hun sagde, jeg var normal. Men jeg fik nu aldrig papir på det!

Så blev jeg ført ind i et stort rum, hvor der sad otte militærklædte personer. På gulvet lå der et håndklæde, som jeg skulle stille mig på med front mod dem. Havde jeg vidst det, havde jeg nok vasket fødderne hjemmefra. Så kom det:

- Navn, alder, bopæl, sogn, profession. Og så videre.
- Flemming Barsdorf, Berndorf som mellemnavn.

Hvortil de sagde, at det da var et sjældent fornemt navn, så jeg kørte den op og sagde:

- Så kan d'herrer flette et "von" ind imellem! De sagde "Godt!" - og det står i mine soldaterpapirer. Altså: "Flemming Berndorf von Barsdorf, Vester Fælledvej 67, København. Født (jeg skal lige tilføje, at fødslen var rimeligt normal!!) den 22/2 1935 i Kapernaums Sogn."

Da de var færdige med mig, kørte jeg hjem og glemte alt om den dag. Jeg var på det tidspunkt i lære som finmekaniker, så selve indkaldelsen blev udskudt, til jeg var udlært.

Men jeg glemte at fortælle....nu kommer det med nødløgnene: se - de otte "stenstøtter", der sad der med ordener og simili og det hele, de spurgte, hvilken våbenart jeg ville ind til, og det kom prompte: "Søværnet". Hvorfor? Joh, hele familien havde sejlet, om det så var min tipoldemor, havde hun gode forbindelser til både Tordenskjold og Niels Juul, og jeg havde personligt en 24 fods bundgarnsjolle. Jo, jeg snakkede en del om familien og vand (faktisk blev min far søsyg bare af det vand, han vaskede sig i...)

Hvor meget de troede på mig, ved jeg ikke - for øvrigt har vi aldrig haft en sømand i familien. Men de sagde blot:

- De hører fra os. - Da jeg gik ud af døren, og hjertet var faldet til ro, hørte jeg lige, at de råbte: "Næste!".

Jeg kom hjem, og den ene dag efter den anden gik, og jeg glemte alt om session og fædreland. Men så pludselig en råkold og blæsende dag i marts 1956 lå der et nyt brev fra Konge, Fædreland, Søværn osv. Det var til mig. Nu var jeg blevet udlært og tjente gode penge - og så det brev! Jeg flåede det op med bange anelser, men !! - De havde slugt mine nødløgne, så fra nu af begyndte

drømmen om uniform med admiraldistinktioner og egeløv i kasketten. Så brast drømmen. Jeg skulle starte som mælkekugle!

KAPITEL 2

Rekruttiden

Dagen oprandt den 11/4 - 56. Jeg hoppede op i en linje 10 sporvogn i mit pæneste hverdagstøj, medbringende en tandbørste, lidt småmønt, sæbe og tilpas dårligt humør, for jeg havde jo ikke prøvet det før. Jeg hoppede igen af linje 10, gik op til Rådhuspladsen og skulle så med linje 8 til Holmen.

Her var ikke noget at tage fejl af! Der stod en flok i forskellige størrelser ved linje 8. Jeg husker tydeligt den ene, en stor fisker, knap et par meter høj, med skjorten stående åben i brystet. Her stod der med tusch "Hjem til mor i Frederikshavn". Ti minutter efter stod vi foran værftbrovagtten ved Trangravnen. Der kom så en med et stift smil og førte alle os kludedukker ind til første punkt. Vi vendte os og sagde farvel til friheden!

Vi skulle først indskrives og så til magasinet, hvor vi fik udleveret arbejdstøj, paradeuniform, huer, sko og mærker, som vi selv skulle sy på. Øv. Det var noget af en forestilling at se, hvordan det blev gjort - og til sidst var der så et otte skuds Garand-gevær og messingmærke til skoene. Mit nummer blev 281465. Så fik vi hver en stor papirsæk til vores civile tøj. Det skulle vi sende hjem, for dengang skulle vi gå i uniform på landlov. Mor har nok fældet en tåre og tænkt "Hvornår ser jeg min dejlige dreng igen".

Derfra skulle vi over i en barak. Der var lægen - og så skulle vi stikkes, vaccineres. Vi stod i en lang række. Jeg vidste ikke, om jeg skulle besvime eller tage det som en mand, men jeg gennemførte "slakteriet". Så ud i en ny række, hvor vi pludselig stod med en madpakke og mælk i hånden. Vi blev ført ud til søværnets store, grønne busser. Vi startede med godt humør - lige indtil vi åbnede madpakken under kørslen. Det meste røg ud ad busvinduet til glæde for fugle og bumser - vi var bedre vant!

På det tidspunkt, hvor vi kørte fra Holmen, anede vi ikke, hvor vi skulle hen - om vi skulle til udryddelseslejre eller forbedringshus, men vi nåede Lyngbyvej, og endda uden at vores skarpe pressefolder gik ud. Det gik så videre nordpå, og vores menige kuli af en chauffør fortalte os på gebrokkent fynsk, at søværnet havde en lejr i Frederiksværk, og der ville vi blive hældt ud i bundter.

Se, nu vidste vi alle, at Frederiksværk bestod af Stålvalseværket, Krudtfabrikken, Hotellet og nogle få løse piger til tidsfordriv, men da vi nåede byen, kørte vi een kilometer østpå og drejede ind i Vindinge skov og holdt brat foran skildvagtten i Arresødalvejren. Vi fik allernådigst lov til at køre videre, fulgt af tilråb som "Naftalin!", "Mælkekugler!" og så videre. Bang.Holdt. Så var vi der.

Vi blev vist rundt og budt velkommen af en, der troede, han var en helvedes masse. Det hele lå i øvrigt meget smukt på en bakke, der gik lige ned til Arresøen, og så vidt jeg husker, lå der seks røde barakker og telte og magasin - og på eksercerpladsen en høj flagstang med splitflag og travaljer i søen. Vi blev installeret med cirka 120 mand i hver barak. Jeg kom til 2.kompagni, 8.trop

og øverste køje. 8.trop var de mindste, og jeg selv den grimme. Nu de madrasser! - skulle man gennemføre et gennemsnits-samleje på en dem, ville pigerne løbe skrigende bort.

Der var to store rødglødende kakkelovne med tørvefyring, og så gik vi ellers barakvagt to timer ad gangen. Vi blev inddelt i vagter. Dronningens kvarter lige numre og Kongens ulige. Jeg havde nummer 281465 + 514, så jeg "red" på Dronningen hele tjenesten igennem.

Dagene gik med eksercits; vi havde korporal Jensen og sønderjyden (torpedo)fænrik Poulsen som bosser. En enkelt marchtur gik til Sandkroen (fem kilometer), men så blev vi også kørt tilbage på en lastvogn, ellers havde vi ikke overlevet.

Hver onsdag havde vi fri om aftenen. Dengang lå der i Frederiksværk en dansebule på hovedgaden på en første sal, og så var der Skovlyst ("Luderlyst") lige over for hotellet på torvet. Men pigerne i byen var forvante og ville ikke engang have en abort med os, så rekruttiden var bunden opsparing. Nu, vi taler om opsparing - lønnen var 15 kroner om ugen.

Så efter halvanden måneds træning skulle vi gå et kompagni ad gangen ned til Skovlyst på torvet og vælge, hvor vi videre frem ønskede at gøre tjeneste, som det hed, øst eller vest for Storebælt, og jeg skrev straks Motortorpedobådene. Da jeg var 14 år, havde jeg nemlig engang set et billede i "Sejl og Motor" af en MTB, det måtte bare være fart, spænding, damer og store sjusser.

Efter fire uger måtte vi komme hjem, men så var det påske med frirejse. Jeg havde to gode soldaterkammerater, den ene kaldte vi Talje (10) den anden 28. Han 28 havde en skæv næse (en produktfejl, formodentlig). Hans forældre havde en stor gård ude i Søndermarken ved Vejle, så dertil drog 28 og jeg i påsken 56. Lørdag aften var der bal i Vejle - der var "Munkebjerg", "Sevilla", "Trædballehus", "Røde Mølle" og så videre. Med levende musik. Vi endte på en af dem. Nu var 28 jo lokalkendt og fik ret hurtigt en aftale med en lille dame. Hun havde de evner, som han kunne bruge, og da de lukkede ved to-tiden om natten, stod jeg alene tilbage med dårlig ånde og uden dame. 28 sagde:

- Jeg følger hende lige hjem.

Hun havde noget broderi, han skulle se på (i to timer). Så ved fire-tiden om morgenen skulle vi mødes på Vejle havn igen - og så hjem. Se, nu var jeg ædru og sad og kedede mig bravt på en bænk, da der pludselig kom et lystigt selskab med to par lidt ældre mennesker. Jeg tænkte "Du laver sgu noget sjov med dem!". Så gik jeg hen til kajkanten og spillede fuld, og pludselig vendte de om og kom hen og spurgte, om jeg ikke kunne finde hjem, hvortil jeg stak dem en løgn og sagde:

- Jeg ligger på en ubåd, men jeg kom for sent herved, og om natten dykker den ned på bunden og sover, så sparer de også skildvagten.

Jeg morede mig indvendigt. Så hørte jeg den ene dame sige:

- Det er sgu synd for den marinesoldat. - De gik hen til kajkanten og kiggede ned: - Ja, den ligger på bunden.

Så sagde damen pludselig:

- Arthur, giv soldaten til et hotelværelse med morgenmad.

Så stod jeg pludselig med fyrre kroner i hånden. Jeg mumlede tak, og de skred videre. Ved fire-tiden kom så 28 slingrende og osede af dame.

- Hej, sagde han. Har du kedet dig ?

Så fortalte jeg, hvordan jeg lige havde lavet til nogle bajere og bal næste aften.

- Fint, jeg henter lige cyklen. Han kom også med en, men på det tidspunkt, da vi havde taget bussen ind til Vejle, tror jeg slet ikke, han kendte den cykel. Nå, men jeg holdt kæft og sprang op på stangen - og så hjem og se dyner.

Ham Talje (10) var også fra Vejle, en god kammerat. Hans far havde Dandy Tyggegummifabrik - så i dag sidder han nok i chefstolen med høj cigarføring og tendens til fedme og dårlige nerver. Vi havde også nogle fine ture sammen. Han var i familie med dem, der havde Grejs Mølle ude i dalen. Der åd og drak vi og turede på "Munkebjerg", "Sevilla" og "Trædballehus". Han var herlig og fræk og kunne næsten lige så mange ulovligheder som mig.

Men når man bliver hjemsendt, glider kammeratskabet desværre ud - i dag så mange år efter sidder nogle af de gamle horebukke måske på plejehjem med løse tænder, og snakken går tungt om podagra og sådan noget.

Vi havde også en skrap feltbane, hvor vi desværre var alt for lidt ude. Men vi lærte da at blive små mandfolk med store drømme. Der var sammenhold og mange sjove episoder og mange dialekter fra hele fædrelandet, men pludselig en dag var det slut, så skulle vi rigtig ud på tjenestestederne. Den 14/6-56 kom fænrik Poulsen hen til mig. Han gloede på mig - rigtig gennemborende (jeg tror nok, jeg tabte småfes lidt af skræk) og sagde:

- Gilleleje (det blev jeg kaldt), De skal på MTB'erne, men først tre-fire måneder på Torpedoskolen i Kongsøre ved Isefjorden.

Jeg skulle starte som torpedokonstabel (røde vinkler).

KAPITEL TRE

Torpedoskolen Kongsøre

Så oprandt dagen den 14/6-56. Efter at barakken var rengjort og efter mønstring, morgenmad, hilse på flaget og så videre, var vi ti, der var udtrukket til Kongsøre - taget fra hele lejren, jævnt fordelt. Der kom en bus om hjørnet og stoppede og bød os på en dejlig køretur over Hornsherred, Holbæk, Lammefjordsdæmningen, Siddinge, Vig - og så mod Egebjerg, men før møllen kørte vi over Hølkerup, Bråde og så indtil Kongsøre Næppe.

Da vi havde hilst på skildvagten, kørte vi ind og holdt ved kasernen, hvor orlogskaptajn Ralph Andersen bød os velkommen og fortalte om stationen, brohovedet, minedepotet i skoven og deres private havn med vistnok syv motorbåde til at bjærge torpedoerne igen. Så spadserede vi med

bagage ned til en gammel rød barak, som de havde købt af Frederiksberg Sporveje. Minefolkene boede i den ene ende - og i den anden os ti hårde halse, og i midterbygningen var der et stort billard.

Se, vi havde fået at vide, at vi boede ret øde - 16 kilometer til Casino i Nykøbing S. - cirka det samme til Holbæk (med "Rylen" og "Sans Sousi") - 20 kilometer til Høve Stræde og damer, så deroppe måtte vi godt have vores motorcykler med. Det måtte vi ikke i Arresødallejren (som blev afløst af Auderød Kaserne i 1958). Fra vores sovebarak havde vi en dejlig udsigt over Isefjorden til Orø.

Det første, vi talte om, var at få vores motorcykler herop, så jeg ringede til mor og far og fortalte, at alt var i orden, men om de kunne sende motorcyklen fra Enghave Station til Vig i Odsherred, og så ville jeg hente den.

Desværre er nogle navne smuttet, men vi var blandt andre: Kurt Hansen (Holbæk), nu gift med Mona, John Fjeldrad (Århus), Connie (Helsingør), Bent (Amager), Ib (Amager), Carl (Kalundborg), "Fransis" (Bogense), Tage, Ove, Poul og mig selv 281465, hoved nr.212. Som officerer havde vi fænrik Max og fænrik Poulsen, som oversergenter den rødhårede Finn og "Skyhorse". Det var kun Bent, Kut og mig, der havde motorcykler, men skulle vi til bal, var det utroligt, hvor mange vi kunne være på de motorcykler - medregnet "Fransis" med harmonikassen.

En nat deroppe så vi et mægtigt flammehav ovre på Orø. Vi fik at vide, at det var statens lejr for letlevende piger, der brændte, så vi tilbød chefen at sejle over og hente dem. Dem kunne vi sagtens have på vores sovesal, de kunne jo gå derovre og blive forkølede. Men okay, han var klogere end os, eller også ville han ikke forstå vores hjælpsomhed. Vi havde ellers syv motorbåde plus to MTB, der lå i havnen - atter et eventyr, der gik fløjten!

Der var også en nat, hvor vi var tre, der havde vagt. De syv andre var hjemme, så vi blev enige om at hænge Connie op under loftbjælkerne i et tykt tov, og så stod månen lige ind. Da så fulderterne kom hjem, sagde vi "Klar!", og der hang han og dinglede. De blev noget så forskrækkede og helt ædru. Den ene fik bagt en kage i bukserne, og de rendte til vagthavende og sagde sådan og sådan. Næste morgen ville vi blive skudt, hvis sådan en grov spøg gentog sig.

Den 11/6-56 blev jeg udnævnt til konstabel, det vil sige med en rød vinkel på hvert ærme med torpedomærket nedenunder. Da jeg kom hjem på orlov, sad mor med glæde og syede distinktioner på. De syntes, uniformen klædte mig. Det hvide huebetræk blev stivet, og slipset fik stearin og blev strøget, og så syede mor pressefolder i bukserne. Da jeg tog af sted, havde far og mor lavet en pakke med lækker mad, cigaretter, lommepenge og benzinpenge - så jeg var ikke at beklage.

Det daglige arbejde på stationen bestod af klargøring af 53,3 cm tyske torpedoer, simpel oplæring fra A-Z og fra klokken 7-16. Så skulle torpedoerne indskydes i en bane NØ ud i Isefjorden, og derefter sejlede motorbådene T1, T2, T3 osv. ud og tog dem på slæb - store, lange cigarer på over 1500 kg.

De samme blev brugt om lørdagen, når vi havde orlov. Dem til Nordsjælland blev sejlet til Hundested. Samtidig gik vores egen bus ind til Holbæk station. Jeg har engang på vagt sejlet landlovsgasterne til Hundested. Engang havde vi også en Catalina-maskine, der landede ud for havnen i Kongsøre.

Hvis man nu havde vagten om natten - det var mellem kl. 2 og 4 - og stod og tænkte "Øv!" og stod og hang og smugrøg i skildvagtshuset, - når så begyndte solen pludselig at stå op over fjorden, og fuglene begyndte at synge (og ugler var der også og måske en ræv), ja, så var man pludselig lysvågen.

Disciplinen var ikke streng. Vi fik tit besøg af MTB'erne.

Vi havde det godt og frit deroppe, og vi holdt sammen. Vi havde jo tre motorcykler i alt, og når vi havde fri, så over til Høve Stræde med "Fransis" og harmonikaen. På Strandhotellet var der amatøraften hver tirsdag, og der vandt han hver gang. Præmien var gratis mad og drikke til bordet plus vort hjemlands vemodige sange og sømandssange. Pigerne faldt i balladåne, og det nød vi godt. Vi havde fri hver gang til klokken 7 morgen. Så var der "Den Blå Ged" og "Sutskoene".

Tog vi til Holbæk, var der "Royal" ("Rylen") eller "Sans Sousi". Der kom mange grønne soldater, men vi kom friske og lagde vores duftspor. Eller måske var det den stribede krave: de syntes, vi var friskere. Pigerne var søde, og så var deres tanker renere end vores, de skiftede dem oftere! Nå, ovre i Høve Stræde boede en købmand. Han drev samtidig smugkro, så dér lagde vi bunden først. Vi købte øl oppe i forretningen, gik så ned i kælderen og drak dem, stjal så tomme flasker og gik op og solgte dem i forretningen. Han opdagede det aldrig.

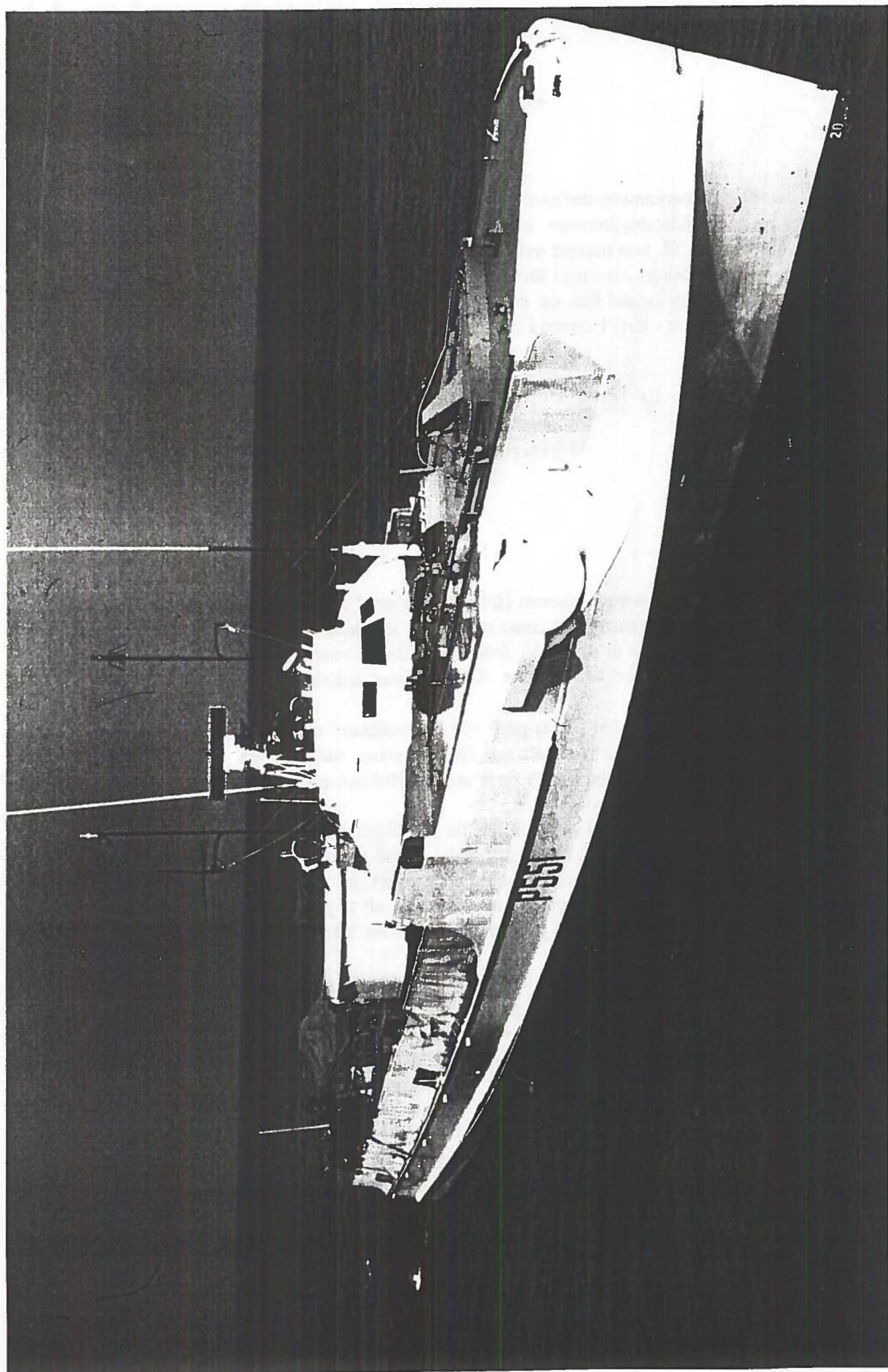
Så var der oppe i Nykøbing Sj. på Havnevej den gamle "Frederik den Syvende" (nu "Casino"). Der kom pigerne (personalet) fra sindssygehospitalet. Der var sgu liv og glade dage, men en gang gik det galt for mig. Der var en pige, jeg havde danset meget sammen med. Det viste sig, vi havde fælles interesser. Hun var mørkerød, så det var naturligt, at jeg skubbede hende hjem. Hun gav natmad i det store køkken, men pludselig stod oldfruen i døren! Nej, hvor hun skabte sig - hun lovede at klage både til forsvarsministeriet, ombudsmanden og søværnet - hun havde aldrig kendt så galt; det havde jeg for resten heller ikke, men det var sjovt, så længe det varede.

Klokken tre sneg jeg mig ud langs panelerne og ud på Strandvejen Nykøbing Sj. - Egebjerg osv. Jeg havde glemt i farten, at jeg ikke selv var kørende, så jeg gik ensom og forladt de seksten kilometer til Kongsøre, og da jeg nåede skildvagten, var der kun skyggen tilbage. Ja, skulle jeg fortælle om alle mine oplevelser inden for flåden, ville det ende med en krigsret.

Engang imellem kørte Kurt og jeg alene til hans forældre på Solbakkevej i Holbæk. De var søde og gæstfri, og hans søster Yrsa var en sød, lyshåret pige på en seksten-syatten år. Kurt blev senere gift med en sød sygeplejerske, Mona, fik to kønne døtre og et dejligt hus to kilometer fra barndomshjemmet.

En af de sidste dage i Kongsøre var vi på Holbæk kasernes skydebane to kilometer før Munkholmboen for at skyde med Garandgeværet og lære at smide håndgranater.

Så kom udnævnelsen og titel af korporal - flere vinkler at sy på. Og vi nærmede os den 8/9, da vi skulle sige farvel til torpedostationen Kongsøre. Vi ti torpedokorporaler fulgtes ad hele tjenesten. Vi var også en aften oppe i Rørvig i en pavillon, hvor Ove Sopp og hans orkester spillede. Kongsøre var en dejlig tid med gode kammerater, og så viste det sig, at torpedofænikkerne Max og jydén Poulsen fulgte os hele tjenesten igennem.

Jeg havde ofte soldaterkammerater med hjemme hos far og mor. Vi havde det sjovt, og mor og far var friske og kunne lide ungdommen. Min søster Jane syntes også, de var flotte i uniform, men pæneste var storebror. Nå, hun trængte vel allerede til briller dengang.

Jeg kom ofte til Gilleleje, hvor jeg i forvejen var på hat med alle fiskerne og mange andre.

Nå, nu nærmer vi os kapitel fire, og det er faktisk titlen, vi nu skal til: Jeg en MTB bisse - 8/9 1956 - afgang Kongsøre - kurs Holmen i København.

KAPITEL FIRE

Motortorpedobådene

Som sagt 8/9: afgang Kongsøre - ankomst Holmen. Der stod så en modtagelseskomité med vinkler, snore, kasketter og med stenansigter, men nu var vi jo oldbasser af Guds nåde, de Goters og Venders osv., så det prellede af på os. Vi skulle have stået i retstilling, men vi lignede nok en flok svajende siv - det var ud for MTB-basen. Så blev hver enkelt af os ti udkommanderet til de forskellige MTB.

Carl kom på P 502 "Makrellen", Kurt på P 500 "Flyvefisken" og jeg selv på P 568 "Viben" - de andre husker jeg ikke nu, det er trods alt små fyrre år siden. Men "Viben" var på togt med andre MTB'er et sted på havet, og den skulle først anløbe Holmen om fire-fem dage, så jeg tog min køjesæk og gik ned ved "Elefanten".

Der lå den gamle skruefregat "Fyen", og der fik jeg tildelt en hængekøje med påbud om selv at gøre rent og surre køren - det var ikke noget hotel! - og så kunne jeg ellers æde på Hjælperen eller på selve kasernen. De fem dage lavede jeg ikke noget, gik bare og spillede playboy. Nå, men jeg gik hele Holmen igennem, bygninger, skure, skibene - alt så jeg, og fri hver dag klokken 16.00: der havde jeg også min NSU ude, så jeg var hjemme hver aften. Mange af de gamle MTB-folk sagde:

- Du er heldig, "Viben" har den bedste og ærligste besætning.

Efter fem dage kom så MTB-eskadren og passerede Kronløbet, og jeg drøned ned og sad på en af de kanoner, der omtrent kan skyde solen ned. Da jeg så dem stå ind for ni knob, sitrede det i alle nervespidser og måske et par ekstra.

Nu må jeg hellere fortælle, hvad en MTB er: man kan sige et chancevåben. Se, nogle husker nok en vis herre, nu død og begravet og ellers ikke værd at samle på, østrigeren Adolf Hitler med "r" som i røvhul. Han opfandt to udmærkede ting, det var motorvejene og motortorpedobådene - først Autobahn Hamburg-Bremen. MTB'erne lod han bygge vistnok i 1936 på et værft i Travemünde og på Lüritsens værft i Vegasach fem kilometer nord for Bremen.

De blev bygget i stort antal, nogle opererede i Østersøen, andre i Skagerak, Kattegat, Middelhavet og Kanalen. Han havde ladet sprænge baser ind i klipperne ligesom huler langs Hollands og Frankrigs kyster. Den engelske flåde skulle jo sænkes eller jages ad helvede til - altså

"bang" og ned i dybet ! - men heldigvis var englænderne vågne og lå ikke på den lade side, men desværre er der jo altså en vis spildprocent under en krig.

Nå, tilbage til tekniske data: en MTB er 35 meter lang, 5 meter bred, og stikker 1,80 meter. - Man sagde altid, at når bare duggen var faldet på græsset, var der vand nok. Den var udstyret med to faste torpedorør parallelt med skibet, to torpedoer udenfor på slisker, en 20mm kanon på bakken og agter en 40 mm - vistnok Bofors, værdi 1 million kroner.

Helt ude i stævnen var der et lokum, der klemte om hofterne; det var kun beregnet til officerer, vi andre "kugler" skulle stå på fenderlisten og holde fast med én hånd på en stålwire: det var den ene mulighed, den anden var at skide i bukserne. Så lå radiatorummet til bagbord, chefkahytten til styrbord, så maskinmesters køje. Op ad en lejder, så kom plotterummet, hvor skibet navigeredes fra.

Fire trin videre op til kommandobroen, og under den havde vi styrehus med tre maskintelegrafer og et stort rør med udveksling. Cirka midtskibs maskincassingerne og agter mandskabslukaf med kabys. Her sov vi tyve mand i køjer, og her kunne godt komme til at lugte som i en ajlebeholder. Kabysen var på størrelse med et klædeskab.

Af motorer havde vi 3 stk. Mercedes diesel, to foran og en agter. Det var i styrbordssiden "Sara", i bagbordssiden "Betty" og agter "Musse" på hver 20 cylindre, i alt 60 cylindre. De gamle både var på 7.000 HK, de seks nye på 9.500 HK med Super Charge. Motorerne var oprindeligt bygget til luftskibene "Hindenburg", "Graf Zeppelin" osv. Vi havde på maskintelegraferne "småt", "langsomt", "1/4", "1/2", "3/4" og "fuld fart" og desuden kunne man sætte to gange forcering på og bryde plomberne. De hurtigste MTB'er kunne gå cirka 53 knob i timen. Jeg har været med til at sejle København-Århus på syv kvarter, København-Rønne på fem kvarter og København-Helsingør på tyve minutter.

Bådene var på spant med 3-bladet mahognifinér, men var malet hvide med rødbrun bund og sort vandlinje. Når alle 60 cylindre gik, kunne de sejle sidelæns på udstødningen alene, og når de startede, var det med 9 knobs fart (små 18 kilometer) i timen - langsommere kunne det ikke gå, så det gav et ryk fra 0 til 9 knob selv på een skrue. Hvis en torpedokorporal blev syg, skulle jeg afløse, så derfor prøvede jeg flere af MTB'erne - "Viben", "Lommen", "Tranen", "Glenten", "Falken", "Stormfuglen" - og længst var jeg på P 501 "Hajen".

Vi havde 20-25 stk., som vi havde fået, da krigen sluttede. De første kom i 1947, men den ene, "Lommen", blev skudt i sænk i Oslofjorden. Den blev hævet efter krigen. Vi istandgjorde den og beholdt den. Dieseltanken kunne tage cirka 20 tons, og hele båden var på 100 tons, lang, slank og farlig. De sidste seks både blev bygget herhjemme, tre i Frederikssund, tre på Orlogsværftet: P 500 "Flyvefisken", P 501 "Hajen", P 502 "Makrellen", P 503 "Laxen", P 504 "Havkatten", P 505 "Sværdfisken".

- Når man skulle på togt, hilste cheferne på broen for resten med "Gung Ho". Det er kinesisk og betyder god tur og godt samarbejde.

Men lad os starte med P 568 "Viben". På den stod vi last og brast - man kunne smide sine penge på bordet, en måned efter lå de der endnu. Men ak, efter en måned skulle halvdelen af besætningen hjemsendes. De tog så deres fodsved og dårlige ånde med sig. Nye kom til, men de var også gode kammerater. Vi havde en om bord, som havde taget en afgangseksamen fra samtlige landets store

fængsler, men vi var alle i samme båd. Ham kunne vi få til alt for en kasse øl - der var så også 50 stk i dengang. Vi havde nogle fine ture med "Viben", fart og spænding.

Så pludselig en dag kunne jeg ikke synke, kun spise havregrød. Jeg var hjemme på orlov og fik 40 i feber - Celsius, formoder jeg. Mor ringede til Holmen, og de sendte to fra militærpolitiet (kontroll!). De ringede efter en ambulance og så ud til Holmens lazaret. Der fandt man ud af, at det var en byld, der havde lukket halsen. Lægen sagde:

- Vi må skære den byld!

Nej, faneme nej, så hellere nat med Karen Blixen.

- Okay, bangebuds, så får du en stor sprøjte penicillin.

Og så kom sadisten med en halvanden meter lang sprøjte. Jeg klarede den uden at bruge for store ord, og efter fire dage med havresuppe kunne jeg udskrives.

Så skulle jeg møde på MTB-basen og fik der at vide, at "Viben" lå i Århus, men "Glenten" eller "Jagtfalken" - jeg kan ikke rigtig huske det - skulle samme sted hen, så jeg meldte mig til næstkommanderende, og to timer efter blev der prajet "Musse småt tilbage!", og vi gled ud fra Holmen, og små to timer senere lå vi i Århus sammen med de andre. Det gik stærkt - en MTB kostede dengang ifølge chefen 3500 kr. i timen at sejle med.

Vi skulle holde øvelse cirka en uge i Århus-bugten, og derefter blev jeg så kaldt ned til bossen og fik at vide, at jeg skulle overgå til MTB Tranen - torpedokorporalen var blevet syg - men jeg skulle stadig ordne torpedo og rør på "Viben". Cirka fjorten dage efter fik jeg fortalt, at en MTB af Flyvefisken-klassen i 1954 kostede 6 mill., hver motor én million og 40 mm Boforskanonen agter én million. Det var 4 millioner, og dertil kom så 2 millioner for aptering af skibet og navigationsudstyr. (Materialeliste og lønningslister ligger på Færggården i Frederikssund.

I alt rådede Søværnet over 24-25 MTB, tre i Frederikssund og tre på Orlogsværftet. De seks nye med 9.500 HK og Super Charge kom til at hedde "Flyvefisken", "Hajen", "Makrellen", "Havkatten", "Sværdfisken" og "Laxen".

De både, jeg har sejlet med, var "Viben", "Lommen", "Tranen", "Hejren", "Glenten", "Falken", "Stormfuglen" og så længst tid på "Hajen". Af chefnavne husker jeg kun kaptajnløjtnant Jørgen Jensen, og Holm havde jeg på "Lommen". Efter otteogtredive år mødte jeg igen Holm. Han var blevet chef for Søværnets bibliotek.

En dag fik jeg at vide, at jeg skulle en uge på togt med ubådsmoderskibet "Ægir" et sted i Skagerak. Øv! Tonen var stejl dér, og der var godt med disciplin! En enkelt dag blev jeg lånt ud til Fyr- og Vagervæsenet. Jeg blev forsynet med en madpakke og en hvidtøl - og så ud og skifte koste ved Drogden. Så var vi for resten alle ti på røgdykkerkursus og bestod alle. Det var som regel, når MTB'erne skulle i tørdok (Snedkergraven) og males.

De "eksklusive" restauranter, jeg kom på, når vi lå på Holmen, var "Prater", "Marmorcafeen", "Luna", "American Bar", "Gulddigger", "Damhuskroen", "Capri", "Dixie Bar", "Jomfruburet" og "Heidelberg", hvor Oscar var overtjener, og Ove med blå tophue var bartender. Krovæerten hed Stær og var kongetro, så når Frederik ni-tal havde fødselsdag, var der gratis øl til alle.

Der var også svanse, bl.a. "Marine" og Arne, der var jo da flinke nok, men der var rigeligt af 60-70-kilo-piger til alle, tykke og smalle. Jeg husker en god soldaterkammerat. Når vi havde været i "Heidelberg", skulle vi af og til en tur i "American Bar" - der var en servitrice, der var helt vild med "Cifon", som han hed, for han kunne med en cigaret blæse nøjagtige røgringe - og så en tynd stråle lige igennem! Hvis han ville lære hende det, var øllet gratis. Hun kan være glad for, at hun ikke

kunne se *alt*, hvad han kunne! Vi havde en banjemester Nielsen på Hjælperen. Under ham var "Cifon", og da "Cifon" og jeg gik i byen sammen, sørgede han altid for, at jeg ikke kom på vagtlisten (- jeg havde altid fri, når vi lå i havn).

En anden god kammerat var Billy. Se, Billy var officerskok på Hjælperen, og når Billy kom ned ombord i MTB'en og sagde "cigaretter", så fik han dem. Til gengæld kom han med officersmad (det bedste) til mig, og jeg videreuddelte til kammeraterne. Sprutten måtte vi tænke os til. Billy blev senere restauratør på Marstal-færgen, og endnu senere købte han Borup Kro på Sjælland. Fin og flink, men altid smøgforlegen.

Så havde vi en maskinmath Arvid. Vi turede den også sammen. Han var en hund efter damer og trak mig med, sådan en sjoever. Nå, han døde for nylig af druk. Synd, for han var hæderlig, liderlig og ærlig.

Så var der vores kok ("Jamse") fra Rødkærsbro, stor og dejlig og almægtig. Han vidste intet om damer, og sine sure sokker og underbukser vaskede han altid i den gryde, han også lavede kakao i. Det var sådan, at i Navyen *skulle* vi ved lov - lige fra Arilds tid - have varme pølser og kakao, når vi sejlede efter kl. 22.00 om aftenen. Et sjovt tilfælde med ham: engang i 1956 eller 1957 havde vi Shahen af Persien - nu Iran - med ombord til Lohals. Så kom han op med et beskidt krus kakao. På broen prikkede han Shahen i ryggen og sagde på klingende rødkjærbrøsk "Du skal også have en kop varm kakao!". Det samme nummer lavede han med Jens Otto Krag og kejseren af Etiopien, Heile Selasia. Jamse var ligeglad med, om det var en kammerat eller en kejser - hvad ragede det ham?

Vores næstkommanderende, Aksel Ploug, *kunne* bare med os kugler. Fin fyr, han kom tit ned agter og sagde:

- Torpedo, kan jeg låne en grøn til den første ?

Se, penge i reserve havde jeg altid, og det var de gamle, grønne hundrekronesedler. De blev prompte betalt tilbage den første. Så traf han en sød pige fra Århus, men det med de grønne kom mig til gode senere, da jeg skulle hjemsendes. Det vender vi tilbage til. Vores 4-vinklede sergent, "Cowboyen" var også god nok. Da han skulle hjemsende os alle, sendte han mig i spjældet i stedet for Carl - også en senere historie.

Rundt i Danmark kom vi også på mange historiske steder. På Bornholm kom vi for eksempel til Nexø, jeg husker ikke, hvad balstederne hed. På første sal i "Teatercaféen" i Åkirkeby var der dans. "Villa Nova" ved Hasle, Hotel Fredensborg - og mellem Allinge og Sandvig lå vistnok "Palmehaven". Ved siden af lå en husholdningsskole. Det var sjovt, og pigerne måtte godt have marinesoldater på værelserne for deres far og mor, for vi var så hæderlige. Nå, deroppe købte vi snaps hos købmanden - en snor ned mellem klipperne for at køle den af - og så købte vi kun sodavand dér, men halvballeret blev vi. Servitricen kunne ikke forstå det, for vi købte jo kun sprudelwasser!

Vi kom en del et sted i Nykøbing Falster, på "Landmanden" i Stubbekøbing og et sted på torvet i Køge, "Maritza" i Helsingør, to steder i Korsør og Stege - og på Fyn var det "Christiansminde", og restauranter i Svendborg, Fåborg, Assens og Trædballehus. I Fredericia var der et sted på hovedgaden ned mod havnen, i Århus "Maritza" og den oven over og to til. Der var også dansesteder i Frederikshavn, Ålborg og en by på Vestkysten, og der var Hirtshals Kro.

I Århus var der bl.a. "Nattens Dronning" og "Patrulje-Inga". De kom fast på havnen og tog mod os, men ellers var der ikke noget, der var værd at samle på. På "Sevilla" i Vejle sang man altid, og så kom man ellers hjem derfra med en krøllet flip.

En virkelig god soldaterkammerat var Kurt Hansen fra Holbæk. Vi fulgtes tit ad til bal både her og der og var ofte med hjemme på Solbakkevej. Vi havde begge motorcykler. Så en dag fik vi at vide, at vi havde en uges sommerferie til gode. Så blev Kurt og jeg enige om at tage til Bornholm. Vi kørte på hans NSU, den kunne gå 10 km stærkere end min. Så slog vi teltet op hos mors fætter på kæmpestranden i Allinge. Vi kørte, badede og gjorde dansebulerne usikre om aftenen. Vi havde som værnepligtige frirejse - hen og zurück.

Ude på Holmen havde vi et kedeligt tilfælde: en kammerat, vistnok fra Flyvefiskeriet, kom hjem fra en soldetur, og da han gik ud ad MTB-broen, trådte han ved siden af og røg i vandet. Der blev slået alarm, nogle sprang ud, men først da frømandene kom til, fandt de ham. Han var røget ned i mudderet og kilet fast under en stolpe. Frygteligt!

En anden episode: der forsvandt fra "Hjælperen" ("Strygejernet") 10 kilo kød. Ingen ville indrømme, så al landlov blev inddraget, og vi var alle til auditorundersøgelse. Jeg mener, det blev til, at vedkommende meldte sig selv.

I Gilleleje havde admiral Quistgård sit sommerhus. Sjovt at se forskellen på ham, når han gik i bermudashorts, stikkelsbærben, et højt ranglet æggehoved - og når han så var i uniform med egeløv i kasketten og hvide handsker.

Også en fin fyr var Ove Sømand fra Ejby, han kom senere til Holbæk Kaserne (efterløn 1994, sjov og festlig).

Normalt skal flåden afmagnetiseres. Det foregår ved Trekronefortet, men det er selvfølgelig kun fartøjerne af jern. Vores var af træ. Fartprøve foregik oppe på milen mellem Hven og svenskerkysten. Der har jeg været med oppe to gange. Jeg kan huske, når maskintelegrafer stod på "småt 9 knob", og "langsom" var 18 knob.

Engang på vej ned igennem Øresund gav det et voldsomt stød i båden. Vi stoppede og opdagede, at vi havde klippet et marsvin midt over med skruerne. Dem var der tre af. Marsvin er Danmarks eneste hval og bliver højst 2m lang. Chefen har åbenbart syntes, at 2 halvdele á 1 meter var bedre. Vi holdt ofte skydeøvelse med torpedoerne i farvandet nord for Fyn, og tit gik vi over og lå for svaj i Sandbjerg Vig ved Juelsminde.

Nu lidt historie om torpedoskydning. Foruden at være fast rorgænger ud og ind af havn samt have almindelig rørtørn var min hovedopgave torpedoerne, klargøring og udskydningsrør - og så ellers gøre honnør for kongeskibet Dannebrog, men det var kun, når Amalie-boerne var ombord. Vi var også på flådebesøg i Polen, DDR, Sverige, Norge, Vesttyskland, Holland og England.

Jeg må lige fortælle, at de 3 striber i kraven på uniformen står for slaget på Rheden, Køge Bugt og Trafalgar - og ikke, som nogle tror, slaget i Istedgade, på Halmtorvet og i "Jomfruburet".

Vi havde første og anden eskadre, så de både, jeg sejlede med, hørte dels til 1. og 2. Når vi skulle ud, fik vi aldrig at vide hvorhen - kun om det var en dag, en uge eller mere (militærhemmeligheder).

"På post til at gå af havn" - det vil sige: klar ved ror, telegraf, fortøjninger, varme motorerne op, alle havde en post. Så blev gøsen strøget, og så lød det "Musse, småt frem", og vi forlod MTB-broerne, gled forbi mastekranen og så stor ståhej, hvis kong Frederik var ombord på Dannebrog. Så

honnør, og han gjorde også honnør mod os og misundte os nok det friske liv. Nå, videre ud, forbi B&W (Brok og Virvar), ud forbi Trekroner Kronløbet, og så fik den ellers: "Sara", "Betty" og "Musse", alle langsom og så videre 1/2 kraft, 3/4 fuld, 2 gange fuld og så videre, roret midtskibs og udveksling på ror, og så var vi ellers spændt på, om det gik op gennem Sundet eller sydpå mod Østersøen.

I 1956 kom opstanden i Ungarn, så var der mobilisering. Mange af os havde fri, men vi havde ret til at stoppe en privatbil, taxa, tog, skib, fly - staten betalte. Da alle var mødt ombord, og kanoner og krigstorpedoer lå klar, var der afgang. Så skulle vi ligge nede i Køge Bugt (stand-by) i 4 dage. Det var i følge regeringen ved at være alvorligt.

Nå, vi tog det som en oplevelse, men ville hellere være inde på "Landsbyen" i Køge; der kunne vi i krigstid have gemt os under pigernes skørter, men de mente, vi havde bedre af søluften. Det var for øvrigt på "Landsbyen" i Køge, at en hollandsk mariner blev nærgående, så en mariner ved bordet gav ham et karateslag og ramte uheldigt, så hollænderen døde. Han fik trykket næsebenet op i de ædlere dele. Kiste til Holland, søforhør, men kendelsen blev selvforsvar, og han blev frikendt.

En anden gang skulle vi til Göteborg på flådebesøg. Vi var i Liselund og en meget stor svømmehal. Om aftenen gik vi på Boulevarden og studerede bøsser, ludere og lommetyve. Det var halvt til hver ved lodtrækning, og 514 (mig!) trak Sømandskirken. Nå, jeg gik derop til tiden og kedede mig bravt, mens jeg åd melkager og drak altervin i to timer.

En anden virkelig sjov tur gik til Landskrona, Sveriges flådebase. Om aftenen ville jeg en tur langs klipperne, men så var der et hegn og en skildvagt. Jeg spurgte høfligt, om det var nødvendigt at passe på klipperne. Smart. Nå, vi gik så på hovedgaden, hvor en ældre dame mellem firs og skindød antastede os og fortalte, at hun var dansker, men nu med svensk statsborgerskab. Hun ville godt høre nyt hjemmefra - sådan Tivoli, Bakken, regeringen osv. Så hun bød os på kaffe, kakao og brød på et konditori. Vi sad på første sal, nød udsigten og alle hendes moralprædikener. Vi slugte det hele - og så var det gratis! Husk på, vi fik 15 kroner om ugen i lommepenge og et MTB-tillæg på 60 kroner om måneden.

Se, nu havde vi fået at vide, at ude i en lille by, Natraby, lå en dansepavillon med sprut, piger og diverse. Vi spurgte forsigtigt vores glade giver, hvilken bus, der gik derud - cirka 14 kilometer. Men nej, sådan nogle *pæne* unge mennesker skulle da vel ikke derud? Vi var Kurt Hansen, Tarzan, Ove Sømand og et par stykker til. Vi fulgte ad, men senere kom så hele den kongelige danske flåde derud, fulde eller også meget tæt på. Det viste sig at være en stor sekskantet skovpavillon af træ og med levende musik.

Vi fire-fem stykker var de første, der ankom, og hvis nogle kunne synge eller spille, var aftenens øl gratis. Se nu Tarzan, han kunne synge og havde før optrådt til amatøraftener, så vi stak hovederne sammen, men fandt ud af, at Tarzan kun kunne een, og det var "When the Saints Go Marching in". Vi meldte os til. Kurt og jeg kunne ikke synge, vi skulle bare åbne og lukke munden uden at sige noget, så sang Tarzan. Op på scenen og gribe mikrofonen.

Vi gjorde så stor lykke, at de skreg på ekstranummer. Vi stak hovederne sammen og fandt ud af, at den eneste, vi kunne, var "Marken er mejet" - og så for et jazzinteresseret publikum! Vi sang, og der blev lynchstemning nede fra salen. Så kom værten og hev strømstikket ud (- fiasko -), men

fulde blev vi. Hvordan vi egentlig kom hjem derude fra er uvist, men sjovt var det. Vi havde jo ellers set i ånden, at ungdommen overfaldt os, og at vi skulle skrive autografer.

Engang lå vi en skøn sommeraften ud for Hammer-havnen på Bornholm, 3 MTB på hver side af "Hjælperen", og så fik vi lov til at bade. Jeg gik op og spurgte chefen, om jeg måtte springe fra "Hjælperen"s brovinge. Jeg fik ja, men han sagde, der var 12 meter ned. Jeg tog en dyb indånding og sprang på benene. Jeg gør det aldrig mere, jeg kørte som en spiral 4-5 meter ned!

En anden gang lå vi i Nexø havn. Hvis vi maledede skibet, var der ekstra landlov. Når vi kom hjem om aftenen, lå vi og dasede på "Hajen", og harmonikaen kom frem, og folk stimlede sammen på kajen og sang med, rigtig råhygge.

Så sejlede vi til Polen, gik op og dansede, stjal servitricens cykel, kørte ned på havnen og drøede den i foran stævnen. Vagthavende spurgte, om vi var tossede, for vi skulle opføre os pænt under flådebesøg. Han vidste ikke, at servitricen havde givet lov, for så kunne hun få forsikringssummen udbetalt. Vi havde også gamle nylonstrømper med. Polske piger kan være så søde, når de får nyloner på benene, dengang kunne de ikke købe sådan noget.

Så var der engang, at det britiske kongeskib med dronningen ombord, "Brittania", skulle eskorteres til København. Vi blev sendt to MTB'er op til Helsingør og skulle så eskortere ned gennem Sundet til Tuborg Havn. Så var der rundvisning og humle på bryggeriet!

Engang vi kom fra Lillebælt og skulle til Holmen, rendte vi ind i en NV-storm. Vi kløvede bølgerne fint. Da vi nåede Hundested("Køtersted"), søgte vi havn. Søerne stod lige agter ind, og så er det særlig farligt at gå ind mellem molerne. Jeg lå og så tilpas dum ud på køjen, da matrosen kom ned agter:

- Jeg skulle hilse og sige fra chefen, at du skal til rors straks; du er den eneste, der kan klare den situation.

Jeg var stolt og skred til rors.

Når vejret var roligt, kunne jeg blive sendt ud i torpedorøret og fedte og smøre det indvendigt. Havde de nu været friske og lukket agterste luge og sat trykluft på og trykket på affyringsknappen, så var jeg røget ad helvede til ud i det store ocean!

En aften, vi lå i Svendborg, var vi ude på "Kristiansminde". Det blev sent, jeg husker ikke, hvem der var med, men vi fedtede os ind hos servitricen, og gentog det gamle nummer med forsikring og cykel - blot stillede vi cyklen op ad en søvrig lygtepæl ved "Lommen". En anden gang skulle vi på øvelse og udholdenhedssejlads i 14 dage. Jeg mener, det var "Tranen" dengang.

Der var også en herlig maskinmath, Arvid. Med Arvid gik jeg altid i byen i Århus. Vi klovtede og så videre, når vi holdt den ene øvelse efter den anden, kom rundt overalt dag og nat. Så blev vi enige om i de 14 dage ikke at skifte tøj, ikke vaske os, ikke barbere os, ikke børste tænder og sove med tøjjet, sko og sokker på. Føj! Hele skibet stank, og så er det fast kutyme, at når et orlogsfartøj sejler efter kl. 10 om aftenen, skal vi have varm kakao og røde pølser - og i forvejen havde vi så blå næser og røde øjne! Nogle gange væltede søerne ind over skibet, og saltet sved i øjnene.

Når vi holdt øvelsesskydning, skulle jeg sørge for, at der var en torpedo i hvert rør, styrbords og bagbords, der skulle vand og petroleum på, dybden skulle indstilles, hastigheden skulle være 45 knob og sidestyren - alt skulle checkes efter, luft på udskydningsrøret, og i stedet for 300 kg trotyl i torpedoens snude var den fyldt med 300 liter vand.

Når så den havde udstået sin distance, blæste den vandet ud og gik op og lå i overfladen. Torpedoen var 53,3 cm i diameter, 7,5 meter lang og 1550 kg tung, og den kostede dengang 150.000. Man kunne affyre den fra broen, og jeg (Mr.Skræk og Rædsel) kunne via en stor, blankpoleret messingknap fyre den af. Man sigtede med hele båden, sejlede ind på byttet eller sneg sig ind og affyrede rør 1 og 2, og så vendte man båden hurtigt og lagde røgslør. Samtidig sikssakkede man ellers - "Sara", "Betty" og "Musse" fór hen over vandet med 40-45 knob.

En MTB er et chancevåben, men engang ved Romsø i Storebælt skulle jeg fyre bagbords torpedo af. Den fór ud af røret, fortsatte ca. 500 meter, vendte om, jog lige forbi os og forsvandt. Jeg blev kaldt til forhør, men jeg kørte på "Mig ikke forstå" !! 5-6 år efter læste jeg i avisen, at en Kerteminde-fisker havde fået en torpedo i sine garn ved Romsø - de var ødelagt, men han fik en pæn erstatning og en findeløn. Det var min "cigar", han fandt.

Og nu kommer der en virkelig god, også autentisk historie. Vi havde ligget i Kongsøre et par dage, og så skulle der afholdes en stor øvelse med motortorpedobåde, vandflyvere, ubåde, kystjagere osv. Om natten - eller sent på aftenen - lå vi i Isefjorden, da jeg blev kaldt på kommandobroen ("Tranen"). Så fik jeg beskeden "Indstil rør 2 på distance 9-10 km og 3 meter i dybden og et karbidlys ude i snuden, vi skal nemlig sejle med slukkede lanterner og skal bruge "Hjælperen" som mål".

Vi ønskede hinanden et "Gung Ho", og jeg gik ned og indstillede torpedoen og kørte den via et spil ind i affyringsrøret. Hjælperen skulle lægge sig ud for Hundested. Hjælperen stak jo ikke dybt, og så var den fladbundet. Karbidblusset på torpedoen kunne man følge om natten og også kølvandsstriben. Der er 2 skruer (propeller), der går hver sin vej. Når den er indstillet, går den under Hjælperen, og så står der observatører på Hjælperen. De skal se, om det bliver en fuldtræffer eller hvad. Og det blev en fuldtræffer, for jeg blev kaldt på broen.

Chefen sagde:

- Vi har lige modtaget et signal fra Hundested-Grenå færgeren.

Den var ramt lige midtskibs under vandlinjen. Inden de nåede at få lukket de vandtætte skodder, havde den taget så meget vand ind, så den i følge søforhøret krængede 40 grader og i hast måtte returnere til Hundested. Torpedoen var gået fint under Hjælperen, men man havde ikke taget højde for færgens sidste afgang fra Hundested, og færgen stikker dybere end Hjælperen - derfor en fuldtræffer. Nå, en vis spildprocent er der altid.

Vi havde også en god tur vestpå. Kurt røg med på første hold - og der stod jeg tilbage med tårevædede øjne og så 281136 glide ud fra Holmen på P 500. Tyskland, England, Holland. 38 år efter fortalte han mig, at de havde været fulde og søsyge på vej over Nordsøen, så han havde stået alene til rors i flere timer, hård tørn, men en oplevelse i sig selv. - Så en dag skulle vi af sted. Det blev Kielerkanalen, Den Helder, IJmuiden, Louewstoft ved Grimsby. Hollandske cigarer på udførsel og masser af frisk luft.

En anden tur: vi blev landsat på Æbelø, hentet i motorbåde, sejlet til Fredericia, derfra til staden og så forlænget orlov. Vi skulle møde igen - men i Kalundborg. Vi fordrev aftenen på "Jernstangen" med øl, musik og dans, og så kom MTB'erne og hentede os. Hvad hele den manøvre skulle gøre godt for, blev vi aldrig klar over.

En enkelt dag var vi også oppe og se riggearbejdet på riggerloftet på Holmen og bagefter nede og se de gamle røde lange skruer ved Trangraven.

Kurt havde også et tilfælde med en torpedo, der var gået kold, gik i overfladen og lavede et pænt hul i Hjælperen. Det var med Troels Hansen som chef. - Og så en kedelig oplevelse: jeg var blevet udtaget til at skulle med til flådebasen i Houston, USA, for at hente et nyt skib med hjem, hvor man så på hjemvejen skulle holde øvelse ved Bermuda-øerne. Det skulle vare tre måneder. Min og de andres flybilletter var købt - og så fik jeg besked på, at man ikke kunne undvære en torpedomand så længe! Alle de andre tog af sted med højt humør, og der stod jeg tilbage med humøret hængende et sted mellem livremmen og skoene...Øv!

Når man ligger så mange sammen og fra forskellige egne af landet, er det ikke altid navne, men bynavne, man bruger om hinanden. Der går også mange sjove historier om de forskelliges liv og levned. Også mange gode pighistorier. Som regel kan det halve trækkes fra, man vil jo nødigt indrømme et nederlag over for en kammerat.

Og så var der dialekterne, bornholmsk, fynsk, vestjysk og så videre. Med Kurt var der lidt Odsherred-dialekt, og når noget gik ham imod, sagde han altid "Den unter staks sig til rad hanrende!" Den kunne jeg sgu ikke oversætte!

Nu husker jeg navnene på os fra Kongsøre, det var Kurt, Tage, John, Connie, Bent, Carl, Ib, Ove, Ego - hov, så mangler der een - og jeg kommer også i tanker om, at den danserrestaurant mellem Sandvig og Allinge hed "Palmehaven", og i Høve Stræde var det "Høve Skov", "Kludeskoen" og "Strandlyst" med "Fransis" og harmonikaen. Han tog gerne på landlov i en rød og en grøn sok, og nu husker jeg også, at under opstanden i 1956 i Ungarn fik vi krigstorpedoer ombord med 275-300 kg trotyl i hver. (Jeg har lånt lidt af Kurts hjerneceller, så er de navne pludselig kommet frem.)

Sådan en dag efter morgenmønstringen, I ved!! Vand i håret, rene negler, andre tanker. Det sædvanlige lød på "post til at gå af havn", "Musse" tilbage, småt, honnør for Dannebrog, ved Middelgrunden signalere - og så kurs Frederikshavn; motorerne spandt som katte. Vi kom til Frederikshavn: landlov, damer, øl, sove - og næste morgen afgang til Norge, skøn indsejling i Oslofjorden.

Der lå vi så efter endte øvelser i Kristianssand, Drøbak, Drammen, Sandefjord, Horten og en enkelt tur til Stavanger var det vist. Vi var hurtige, og "Hjælperen" A 563, "Strygejernet", kom altid et halvt døgn efter, men den var rar at have, maden var bedre, og så var der brusebad ude i stævnen til os Oldbasser.

Vi var også i Sandefjord, "Hvalfangerbyen". Der fik jeg en skideballe af fænrik Assing, fordi jeg var sjusket i tøjet! Han må have været gal! Vi havde tre ture til Norge, et flot rejseland - også set fra søsiden. Jeg kan ikke huske alle de kortere og længere ture, vi var på - dette er skrevet i maj 1994, og det var jo i 1956-57.

Vi kom engang nede fra Orehoved Masnedø op forbi Møns Klint, og i Køge Bugt fik vi så at vide, at vi skulle holde en stor øvelse med MTB'erne, hvor modparten var Hjemmeværnet. Vi skulle gå ind i ly af mørket og indtage Køge Havn. Der blev sagt, at der ville blive noget skyderi - løst krudt - og fjenden skulle eller ville gøre stor modstand. Vi havde godt nok i Rødvig fået flere sække kartofler ombord - ja, til hvad? Jo, når vi kom til kaj og skulle bombardere fjenden, som sagt i ly af mørket, så stormede vi havnen, god fart på, ind, tørne rundt med stævnen udad til flugt, glide ind til kajen, og så begyndte kampen, og vi havde det skidesjovt med de hårde kartofler.

Vi handlede efter ordre. Da fjenden trak sig, begyndte vi uden tilladelse at skyde til måls efter vinduerne i de nærmeste huse. Mange blev smadret hos uskyldige mennesker, og så sejlede vi. Jeg ved ikke, om det var os, der vandt den krig, men skideballe og erstatningssager væltede ned over os. Det var også synd. Og så havde vi ellers taget nogle hjemmeværnsfolk til fange ombord. De bad for deres liv, men så vidt jeg husker, landsatte vi dem et sted på Falster. Chefen grinede og sagde:

- Så kan de nok selv finde hjem.

En øvelse i samme stil foregik ved Samsø. MTB'erne blev delt i to hold. Det var også med kartofler og brydekamp, tage til fange osv. Efter øvelse i åbent vand gled vi ind i Balle Hav. Det var mørkt, og vi lagde til uden på fjenden, så der kun var fenderne mellem os. Så fik vi angrebssignal fra broen, og vi styrtede ombord hos hinanden og bombarderede med kartofler, serverede brydekamp og prøvede at smide hinanden i havnen. Det så voldsomt ud, men der var ikke noget med knytnæver, spytte og sparke, nej, det var en øvelse eller en form for leg, alt imens cheferne stod på broen og gejlede os op.

Så fik jeg for engangs skyld en lys idé, ikke prøvet siden kaperkrigen Danmark-England. Jeg tænkte i ly af mørket, at hvis jeg i kampens hede ubemærket sneg mig ombord på den anden MTB, listede ned i chefens kahyt og stjal skibets papirer, så måtte de da kunne se, at slaget var tabt. Som sagt, så gjort. Da vi alle var i samme uniform, og det var mørkt, kravlede jeg ombord, sneg mig langs maskincasingen ind i plotterrummet, ned ad lejderen og ind i chefens kahyt og gennemrodede skuffer og skabe (jeg stod faktisk lige til en krigsret!).

Til sidst fandt jeg skibets papirer, tegninger, logbogen, og endelig lå der en pakke cigaretter, hvor jeg snuppede en - og så tilbage med det hele under busseronnen. Da jeg kravlede ombord - jeg tror, det var Tranen - fik jeg en kartoffel lige i nakken, men jeg overlevede og krøb op på vores egen bro.

Så vidt jeg husker, var det kaptajnløjtnant Telling, og han fik hele byttet. Han blev først gal, men så så han det komiske i situationen og råbte over til den anden chef "Du er bordet - her er dine papirer!" Så fik jeg ros, men kun af min egen boss, så resten af natten følte jeg mig som en hel Tordenskjold (gash!). Dagen efter: afgang med et "Gung Ho" og "Tak for kampen".

Så kom den store Nato-øvelse. Jeg lå på P 501 Hajen. Øvelsen hed "Brown Jug". I øvelsen deltog danske, norske, tyske og engelske motortorpedobåde. De engelske og norske var glidebåde med benzinmotorer. Vi var delt i to hold, orange og blå, og der var fly med kystjagere, ubåde, fregatter og for resten god kampånd.

Hvem der vandt, ved jeg ikke, men vi havde det sjovt og spændende - bare ikke så meget fri, kun i Korsør. De var ved at bygge den dyre Nato-havn. En aften, vi havde landlov, gik vi på Jomsborg, morede os herligt og læskede ganen. En norsk mariner blev så fuld, at da han kom ombord, knuste han spritkompasset og drak spritten. Det gav som belønning en spjældtur.

Den 4/9 - 1957 var vi ude på natøvelser i Storebælt for slukkede lanterner. Det kostede desværre en maskinmand på "Flyvefisken" livet. Lidt nordøst for Langeland kom "Flyvefisken" med god fart, men pludselig kom P 555 "Høgen" på tværs foran stævnen. "Flyvefisken"s stævn skar "Høgen" næsten midt over. "Høgen" sank ret hurtigt. "Flyvefisken"s stævn blev smadret, og båden begyndte at synke med stævnen først.

Nor. Switzer kom og hævdede "Høgen", men desværre gik en kammerat tabt. Kurt fortalte os, at ved sammenstødet blev de kastet rundt mellem hverandre. Der var presse på, der blev søforhør, og man kan læse om hele forløbet i søværnets bibliotek.

Vi sejlede i den tid (1956-57) overalt i danske farvande, bælt, fjorde, Østersøen, Smålandshavet, Fynshavet, Nordsøen, Kattegat, Skagerak (og med "Hønen" fra "Elefanten" til Toldboden). I Grønsund kom vi ofte og så ind til Stubbekøbing. Musikken spillede, og så blev der ballade, fordi de civile sagde, vi tog deres piger.

Så pludselig var der slagsmål i gang, og MTB-gutterne stod skulder ved skulder. Så kom militærpolitiet og ryddede salen, men da jeg så dem tage min øl og mit glas, gled jeg stille og roligt ned under bordet, så dugen dækkede mig. Der sad jeg så og drak færdig, til salen var ryddet. Så kom der en tjener og sagde:

- Hvor fanden kommer du fra? Vi har lukket nu. Ud!

I 1959 lavede ASA-studiet en film "Sømænd i knibe". Samme scener og samme emner, og så hed bulen i Stubbekøbing for resten "Casanova".

Tiden gik, og vi nærmede os dagen, hvor vi skulle hjemsendes. Vi havde et målebånd og en kasse. Hver dag klippede vi af båndet og ned i kassen, hvor der stod forspildte dage. Nu havde vi lige turneret den i 18 måneder på statens regning og ikke betalt skat. Den 6/10 sejlede vi til Hirtshals, og vi blæste inde. Det var samtidig med, at færgen "Skagerak" mistede balancen.

Den 8/10 1957, dagen før vi skulle hjemsendes, havde jeg vagten på "Hajen" og gik vagt med maskinpistol på kajen. Natten mellem den 8. og 9. - det var 4-6 vagten, alle sov undtagen mig. Da klokken var cirka 5.30, tænkte jeg "Nu kan man få morgenkaffe på Hirtshals Kro. Om nogle få timer er vi på Holmen, så hjemsendes vi, og jeg kan ikke blive straffet." At være så dum! Nå, jeg stillede maskinpistolen op ad nedgangen til maskinerne, fandt en grimasse, der kunne passe og gik op på kroen og bestilte morgenkaffe med rundstykker.

Da jeg så ud ad vinduet, kom vores oversergent Carl, "Cowboyen". Mine tarme slog knuder, og ind trådte Cowboyen:

- Hvad fanden laver De her?

Det fortalte jeg og bød på en kop kaffe.

- Nej tak! De er indberettet - følg med!

Jeg kastede i bedste Lemmy-stil en femkrone på bordet og luskede efter vagthavende.

- Hvor er maskinpistolen?

- Her, sagde jeg.

Det vil sige, den havde stået til fri afbenyttelse!

Klokken 8.00 sejlede vi ud fra Hirtshals, nord om Skagen, kurs København. Vi var forsinket på grund af vejret, så det var med to gange fuld kraft og en lidt nervøs Flemming. Da vi nåede Holmen, kom næstkommanderende Aksel Ploug og sagde, jeg skulle til chefen. Jeg meldte mig, og der var skrevet rapport. Det blev til tolv dage i spjældet, men næstkommanderende Ploug gik imellem og sagde, at hele min tjenestetid ellers havde været upåklagelig - så straffen blev nedsat til otte dage i spjældet.

Se, det var en streg i regningen, for vi havde planlagt, at vi to timer senere skulle med Sverigesbåden til Malmø - koldt bord og øl og snaps til Øresundspris.

Jeg sagde pænt farvel til alle mine gode soldaterkammerater, og de ønskede mig held og lykke i hotel Tremmely. Hvis en spjældtur var på over otte dage, skulle man afsone på Blegdammen - ellers Holmens arrest. Aksel Ploug skulle føre mig til spjældet, og undervejs de 7-800 meter gav han mig en pakke cigaretter og tændstikker. Han havde ikke glemt, at han nogle gange havde lånt en hundredekroneseddel af mig (han var af og til kommet og havde sagt "Torpedo, må jeg låne en af de grønne?"). Han sagde:

- Gem svovlet nede i skoene og tændstikkerne under livremmen, og det messing, du har nede i skoene - tag det af og fil det skarpt på gulvet, så kan du flække tændstikkerne, så du får fire gange så mange.

Han gik tilbage ned ombord, og jeg røg lige ind til fængselsinspektøren. Han bød mig velkommen og sagde:

- Celle nummer to.
- Mange tak.

Jeg skulle dog først aflevere, hvad jeg havde i lommerne og snøreband, livrem og slips, og så blev jeg vist hen til min enestue: tremmer for vinduet, bord og stol boltet fast til gulvet og Biblen at læse i.

Vinduet sad cirka 2 1/2 meter oppe - det med de flotte tremmer. Jeg kendte klokkeslættet, så jeg sprang op og greb i tremmerne, og da Malmøbåden sejlede forbi, vinkede alle kammeraterne til mig! De stod langs rælingen i civilt tøj: nu skulle de æde, drikke og hore. Bevar mig vel. Men okay, der var selvfølgelig dejlig stille og roligt i celle nummer to.

To gange om dagen var der gårdtur. Der måtte vi ryge - men jeg kunne jo så også tænde en smøg om aftenen. Jeg vendte spytbakken om, og så kunne jeg stå og blæse røgen op i trækkanalen. Maden var rimelig, og Bibelen var trods alt mere spændende at læse i end bankbogen. En eneste gang måtte jeg skrive hjem og fortælle, hvor jeg *nu* sad og hyggede mig. Dagen efter kom der brev fra far. Jeg troede, det var et trøstebrev, men nej! Overskrift: "Det har du rigtig godt af, så kan du lære at opføre dig ordentligt."

Engang imellem havde jeg malet jeg malerier derhjemme, og en dag kom inspektøren og jeg til at tale om malerier. Han købte et af mig, men om det hænger på hans kontor eller hjemme, det ved jeg ikke. - Jeg slog streger på væggen for hver dag - det sidste døgn for hver time - og endelig på ottende-dagen om morgenen blev døren åbnet, og jeg fik at vide, at jeg skulle vaske cellen. Jeg fik en spand sæbevand, skrubbe, klud og en time til det. Klokken 10.00 blev mit civile tøj udleveret, og jeg skulle aflevere uniformen. Jeg havde nu en ekstra uniform og en hue, og det har jeg stadig hjemme her efter otteogtredivå år i civil.

Så fik jeg 635 kroner i hjemsendelsespenge. Farvel. Op på motorcyklen - ud gennem Værftbroen og så hjem. For de penge købte jeg i Rødovre et par grønne bukser med spansk linning. Det var moderne dengang. Jeg slap altså marinen 17/10 - 1957, ædru og med mange glade minder. Jeg byggede for resten en MTB (model af mahogni) derinde i 1957. Hjemme satte jeg mig ned, tænkte og nød stilheden. Men hvad nu? Korporal Torpedo 281465 514 - røde vinkler og ugift.

KAPITEL FEM

Frivillig torpedokorporal

Dagen kom, hvor jeg skulle ud at søge arbejde. Jeg tog op på min gamle læreplads og spurgte om arbejde.

- Kan du begynde mandag?

- Ja!

Og det var så sidst i oktober 1957. Jeg begyndte at komme om aftenen de gamle, kendte steder. Nogle gange tænkte jeg "Du havde det sgu alligevel frit og sjovt derinde...." Sommeren 1958 drøede jeg alene rundt på motorcykel i det store Jylland.

Jeg kom hjem og begyndte på arbejde efter ferien, og en aften ved nitiden kørte jeg ind og hilste på garderobedamen Bolette og spurgte, om der var noget nyt.

- Ja, sagde hun, der sidder to pæne piger derinde.

Jeg rettede på slipset - en kam gennem håret Elvis-frisuren - så sagde jeg tak og skred ind. Og der sad hun ! Lige mit nummer! Jeg krængede mig ned i en stol, roterede lidt med protesen og bestilte en øl. Jeg lurede længe og så tog jeg mod til mig, da musikken spillede op, og gik over, bukkede og spurgte frøkenen:

- Sku' vi cykle den næste?

- Ja, tak.

Og var den 16/8 1958, præcis 21.30, dansk normaltid.

Hun var sød og meget anderledes. Vi sås tit og mange gange, men det med skibe og vand tiltrak mig stadig. Vi snakkede om det. Jeg foreslog at jeg kunne tage et år frivilligt på kontrakt inden for søværnet, og en dag ringede jeg og fik så tilsendt et skema til udfyldning. Mit lille fnug sagde:

- Meld dig til, bare du ikke tager på langfart!.

Men det *havde* jeg nu lovet mor og far i forvejen. (Man kan sige, hvad rager Stillehavet mig, når vi har Øresund?!)

Skemaet blev udfyldt, og en dag i november kom der svar: "Kom og skriv kontrakt, underskrift osv." - Da jeg jo var hjemsendt som værnepligtig korporal med to røde vinkler, blev jeg automatisk frivillig torpedokorporal - blot med to *gule* vinkler og voksenløn, svarende til svendeløn.

Atter stod jeg uden for værftsbrovagten med et billede af familien, en tandbørste og højt humør. Det var den 3/12-1958, og nu fik jeg hovednummer 212. Jeg skulle møde på et kontor - indskrivning, udlevering af uniform, udrustning og så videre, og så skulle jeg ellers melde mig til fænrik Poulsen og Max. De sagde eenstemmigt:

- Arh nej, nu var lige sluppet af med dig!

Nå, det var nu mest for sjov, og de bød mig velkommen. Og hvor skulle jeg så gøre tjeneste? Det ville blive noget med den halve tid på Hjælperen i klargøringsrummet og den halve tid sejle med motortorpedobådene - skifte mellem første og anden eskadre. Nu har vi det igen efter alle de år: jeg kan ikke huske rækkefølgen af navnene på de MTB'er, jeg gjorde tjeneste på. Mange af dem, jeg havde sejlet med, var nu hjemsendt, og nye "mølkugler" var kommet til. Det var sjovt, for alle de nye troede, jeg var en helvedes masse med de gule vinkler (mange var jo lige kommet fra Auderød,

den nye mølkuglelejr). Jeg måtte fortælle dem, at jeg ikke var en skid mere end dem - bare havde noget længere tjenestetid.

Igen gjorde jeg mig gode venner med banjemesteren, så vagter slap jeg for, men på havet måtte jeg selvfølgelig gå min sædvanlige søvagt, være rorgænger, udkig og så videre. Dengang var MTB'er helt hvide - flot syn! - og i 1959 blev der optaget en film om Redningstjenesten, hvori indgik Hajen (chef Jørgen Jensen) og Laksen, men jeg sejlede ikke med dem på det tidspunkt. Det kunne ellers være sjovt at have været med. Måske havde jeg været pænere på tv-skærmen end i virkeligheden!

Det var i øvrigt det samme og det samme hver dag - sejle - øvelser - fremmede havne - sjov i gaden, men det var nu alligevel ikke det samme som første gang, for nu havde jeg jo fundet denne lille, uskyldige jydepige, så på visse punkter holdt jeg igen....

Og livet gik sin gang - også på Anny, men det var underlivet, for pludselig fik jeg et brev (vistnok i Århus), om at der var en lille, ny mariner på vej - torpedoskud!

Jeg sprang i luften af glæde. Dengang havde Anny et værelse i Hvidovre. Pludselig hørte jeg ikke fra hende i lang tid. Jeg gik ned til chefen og spurgte om orlov i to dage på grund af det. Og den fik jeg - mod at stille med en lægeattest på, hvordan det var fat. Ydermere sagde han, at Jagtfalken skulle på øvelse og måske til Holmen, den kunne sejle mig hjem. Vi rundede Kronborg med fuld fart, og tyve minutter efter lå vi ved MTB-broen.

Jeg op på NSU'en og til Hvidovre. Alt var i orden. Lægeattesten blev skaffet, og så blaffede jeg tilbage til Århus.

I juni 1959 sendte Anny et brev: "Vær hjemme den 4/7-59, vi skal giftes!".

Hun havde ordnet det hele - Hvidovre Rådhus, invitationer, lokale, mad - alt! Jeg skulle så bare stille den dag med rene negle og vand i håret. Chefen læste brevet. Jeg fik fri med løn og fjorten dages bryllupsrejse. Den gik til Lolland og Bornholm på motorcykel og med lillebror - ikke i sidevogn - men inde i Anny. Skønt! Vi kom meget omkring. Og hvor kunne jeg opføre mig ordentligt!

På det tidspunkt arbejdede Anny på Carlsberg. En lørdag, vi lå i Rønne Havn og jeg havde weekend, sad jeg på torvet alene og fik øje på et SAS-kontor. Jeg gik derover og spurgte, hvad en billet til Kastrup kostede. Hun spurgte:

- Er du værnepligtig eller frivillig?

Jeg bildte hende ind, at jeg var værnepligtig. Det var gule vinkler, og så sagde hun:

- Flyve til Kastrup og sejle hjem til Rønne - retur 25 kroner.

Jeg har billetten endnu, så jeg tog røven på SAS.

Tre kvarter efter stod jeg der, da Anny blev lukket ud fra Carlsberg.

Mange gange gjorde jeg tjeneste på "Hjælperen", og en aften på natskydninger stod jeg oppe på udkiggen for at se, om torpedoerne gik deres bane og ramte mål. Jeg stod også til rors, men den var gyrostyret - det var bare et lille dumt, intetsigende håndtag.

Min mor drømte om at se mig fortsætte og blive admiral eller tæt på, men fordi vi ventede os, skrev jeg ikke ny kontrakt, og den 2/12 - 1959 fik vi så en søn. Det var den dag, jeg faktisk skulle hjemsendes, men jeg spurgte, om jeg måtte tage en halv måned til - til cirka 17/12, så havde vi også til en barnevogn og julemiddag. Det blev tilstået - og så den 17/12 var det slut med søværn, kammerater, MTB'er osv.

til en barnevogn og julemiddag. Det blev tilstået - og så den 17/12 var det slut med søværn, kammerater, MTB'er osv.

En ny epoke begyndte med barneskrål og hjemme hver aften. Dejligt! Men skaden var nok ikke så stor for søværnet, for de havde vistnok admiraler og officerer nok.

Et halvt år efter kom et brev om, at i tilfælde af krig skulle jeg møde i Køge Bugt.

Hvor i Køge Bugt.

Skulle jeg stå i søstøvler eller hvad ?

"Gung Ho"!

MARITIME UDTRYK etc.

- Gøsen:** det lille flag i forstavn
- Bakken:** fordækket
- Banjerne:** mandskabets sovepladser
- Styrbord:** højre side i sejlretningen
- Bagbord:** venstre side i sejlretning
- Rortørn:** det at stå til rors
- Plotterum:** rum, hvorfra skibet navigeres, og kursen sættes
- Gnisten:** slang for telegrafisten
- Anmoder:** bruges ved henvendelse til officerer
- Forespørger:** bruges ved henvendelse til officerer
- Vel roet:** = kommet i havn. Slut.
- På post til at gå af havn:** Fast udtryk før afsejling
- Havnerulle:** en bestemt øvelse
- Brandrulle:** en bestemt øvelse
- Kabys:** køkkenrum
- Maskinrotter:** slang for menige maskinfolk
- Næstbejs:** slang for næstkommanderende
- Skafning:** spisning
- Bakstørn:** jobbet med at rydde af og vaske op
- Forstrækning:** løn
- Mønstring:** opstilling af mandskabet på række og med optælling
- Vinkelslæver:** slang for korporaler og oversergenter
- Pøs:** spand
- Pantry:** stedet, hvor maden anrettes
- Skot:** væg
- Dørk:** gulv
- Hækken:** agterdækket
- Ruf:** et rum
- Svabergast:** menig, der skrubber dæk
- Snejegast:** slang for drivert
- Mølkugle:** slang for nyindkaldt
- Oldbasse:** slang for menige, der er gamle i tjenesten
- Dagligblåt:** arbejdstøj (modsat: paradeuniform)
- Jamse:** slang for kokken
- Hotel Tremmely:** slang for fængsel
- Underhylere:** slang for underbukser
- Bolværksmatros:** slang for indkaldte, der ikke sejler
- Bestik:** kniv, gaffel, porcelæn
- Forpiggen:** lille rum i stævn
- Marinehoppe:** slang for luder

Bestik: kniv, gaffel, porcelæn

Forpiggen: lille rum i stævnen til tovværk, maling og lignende

Marinehoppe: slang for luder

side 23

Fender: stødpude på skibsside

Reveille: signal til at stå op

Retræte: signal til at gå til køjs

Militærkorrekt betegnelse er gevær (ikke bøsse).

Militærkorrekt betegnelse er orlogsgast (ikke marinesoldat).

Militærkorrekt betegnelse er orlogsfartøj (ikke krigsskib).

Militærkorrekt udtryk, når man henvender sig: "ønsker foretræde".

Tallet 9 udtales i militæret "Nejne" for at undgå misforståelser (det samme gælder taxa, politiradio osv.).

I maskinen bruges udtrykkene: Forcering - Super Charge - trække stempler.

En landlov (svarer til nattegn) går fra 24.00 til 07.00

Almindeligste øgenavne for piger, der godt kan li orlogsgaster: "Nattens Dronning", "Patrulje-Inga", "Beton-Anna".

MTB'er er en motortorpedobåd. De tyske var Schnellboote fra 2. Verdenskrig - englænderne kalder dem E-både(E-boats).

EFTERSKRIFT

- Ankom til Viben R.568 12/9/56. Chef K.L. Lillegård MSLT. Præstkjær og Markussen.
- Fre 14/9 sejle Øresund rundt.
- Ons 19/9 til Kolby Kås, hvor jeg affyrede min første bagbordstorpedo mod "Holger Danske".
- Så Æbelø.
- Igen torpedoskydning ved Odense Gab.
- Tors 20/9 torpedoskydning ved Tunø, så Århus.
- Tirs 2/10 Fredericia Kongsøre
- Tors 4/10 ank. Holmen - ialt 22 torpedoer affyret.
- 5/11/56 afgik til MTB Lommen P.567. Som chef K.A. Holm, næstk. Aksel Ploug. I maskinen S.Å. Jensen.
- Først tur med Lommen til Esso Frihavnen (Bunkre).
- Tirsdag 6/11 endagstur med MTB Tårnfalken.
- Fre 9/11 endagstur med MTB Høgen P. 555.
- Sejlede fast med Lommen til sidst i november - 2 mdr i 1957.
- Ons 14/11 beg. tilrigning af Tranen 564.
- Fre 23/11 kl. 15.00 kommandostrygning Lommen - alle overført til Tranen P.564, stadig Ploug og Holm, men 14/12 fratrådte K.A. Holm.
- Ny chef M. Telling.
- Man første tur med Tranen 26/11/56 op til Helsingør ned til Køge (prøvesejle motorerne).
- Man 18/2 torpedoskydning ved Gilleleje Flak.
- Ons 20/2 kæmpede i Ballen Havn - se side 12.
- Fre 22/2 ego til undervisning.
- Klargjorde P.551 Glentens torpedorør.
- Tirs 26/2/57 rutinetur med Havkatten P.504.
- Lør 2/3/57 flage på halv for Ternens besætning.
- Ons 6/3/57 Telling syg, afløses af J. Gröne.
- 15/3 tørdok Holmen.
- 20-22 torpedoskydning i Isefjorden.
- Lør 23/3 tilrigning MTB. Hajen P.501. Telling Ploug + overlevering af Tranen til P.566 Hejrens besætning.
- Man 25/3 Hajen P.501. Telling afgår, som ny chef E. Sørensen, næstk. A. Ploug, Msk. S.Å. Jensen, A. Præstkjær.
- Telling retur Tranen.
- Første tur (langtur med Hajen) ons 1/5 hele Danmark rundt.
- Tirs 21/5, side 9, eskortere eng. kongeskib "Britannia" fra Helsingør til Kronløbet kl. 9.00-9.56.
- Ons 22/5 alle poliovaccination.
- Lør 1/6 sejle 17 ministre til Rødvig.
- Lør 5/6 til Århus, besøg omb alle fra 14.00-16.45.
- Øvelser orange + blå styrker.
- Man 24/6 kl. 22.19 mistet torpedo ved Romsø, se side 10 - måske bundgænger, Pladsen 155 Romsø Fyr 4,5 t. kurs 250, hjem 27/6.
- Kommandostrygning 9/7/57.
- Igen hejsning lør 7/9/57 i mellemtiden Tranen Lommen, chef Troels R. Hansen.
- Ons 18/9 øvelse "Brown Jug", se side 12 - 28/9 slut.
- Mandag 7/10 Troels Hansen afgår, ny søløjtnant I J. Christiansen.
- Tirs 10/9/57 Anthonsen druknet fra MTB bro, se side 8.

Jeg sad med 13 skibsjournaler 23/8/94 is Rigsarkivet, så jeg har kun taget udpluk, ellers ville det fylde som en telefonbog.